

Alexander (6 lat) z mamą

„Wehikuł czasu”

Dziś odkryłem w mym ogrodzie
Drzwi magiczne, całe w wodzie
Obok nich maszyna stała,
Dziwna, złota, z blachy cała
Niczym łódź podwodna była
Swą obecność zaznaczyła
Światłem z lamp czy reflektorów
Dając obraz stu kolorów.
Lampy owe niczym oczy
Czy mnie jeszcze coś zaskoczy?
Nagle drzwi się otworzyły
Biegnę więc do tej maszyny
Wewnątrz zegar czas mierzący
Licznik prędkość podający.
To wehikuł czasu przecie
Powędruje więc po świecie.
Może Paryż w czasach królów,
Gdzie wciąż Ludwik rządzi wielce?
Może bitwa pod Grunwaldem
Gdzie waleczne polskie serce?
Może jednak powędruje
W prehistorii czas niezwykły
By zobaczyć dinozaury
Bo już dawno przecież znikły
I dowiedzieć się czy Rex był zły
I miał tak ogromne kły?
Wiec nie myśląc już zbyt wiele
Na maszyny staje czele
Niczym wielki wódz wyprawy
Chociaż nie mam wcale wprawy
Sam nigdy nie byłem w podróży

Bo nie jestem jeszcze duży.
Ale podróż może wiecie
Nawet po ogromnym świecie
Po historii zakamarkach, wielkich dworach i bulwarkach
Powiem wam to po kryjomu
Można odbyć w każdym domu.
Gdy się kart książek dotyka
To przygoda nas spotyka.
Każde miejsce w świecie całym
Dane jest gdy jest się małym.

Ilustracja: Marcin Południak

